

CHRISTY RAEDEKE

MAYSKÉ PROROCTVO

HADIA
ŠPIRÁLA

FRAGMENT

MAYSKÉ PROROCTVO – HADIA ŠPIRÁLA

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk



Ďalšie e-knihy v edícii:

Mayské proroctvo – Zápas o osud ľudstva

Christy Raedeke

Mayské proroctvo – Hadia špirála – e-kniha

Copyright © Fragment 2013

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

MAYSKÉ PROROCTVO

HADIA ŠPIRÁLA

CHRISTY RAEDEKE

Venujem Hankovi

*Želali si smrť sedmičky Macaw
a aj sa im to splnilo.
V jeho samolúbom veľikášstve videli zlo.*

*Popol Vuh (Kniha rád),
mayská kniha Stvorenia*



MÁ DAŤ, DAL

ALEBO ZHODNOTENIE

Čo mám: opičiaka, čo komunikuje prostredníctvom origami, prorockú báseň, ktorá obsahuje moje meno, a svoje poslanie. Zdá sa, že mám aj priateľa. S Alexom sme sa síce od nášho prvého bozku ešte nerozprávali, ale precestovali sme spolu viac ako niektorí manželia. Mám aj najlepšiu priateľku, ktorá dokázala, že by pre mňa spravila čokoľvek. Okrem toho mám Bolona, svojho... Neviem presne, čo vlastne je. Sprievodca? Učiteľ? Radca? Priateľ, ktorý ma ustavične vystavuje nebezpečenstvu? Aby som nezabudla, mám aj *Fraternitas Regni Occulti*, celosvetovú Tieňovú vládu, ktorá chce zastaviť mňa aj to, čo reprezentujem – oslobodenie od jej nadvlády.

Čo nemám: uja Li, dlhoročného priateľa našej rodiny a svojho hlavného dôverníka, lebo ma zradil a zmizol aj s nejakými prastarými knihami, ktoré mi zrejme mali pomôcť pri úspešnom splnení úlohy. A nemám už ani veľa času na naplnenie toho proroctva o zjednotení mladých ľudí z celého sveta a na zvrhnutie Tieňovej vlády, aby sme ďalej mohli žiť slobodne. *Fraternitas* sa totiž zo všetkých síl snaží držať nás v takom područí, aby nemohlo dôjsť k posunu vo vývine ľudstva a k nastoleniu slobody. Nemám ani domov, lebo nejaký „neznámy podpaľač“ (čiže *Fraternitas*) spôsobil,

že náš dom zhorel práve v čase, keď ma naháňali psy v lávových jaskyniach a keď som letela vo Vimāne. No to už je, ako viete, iný príbeh.

Keď svoj život hodnotím takto, zdá sa, že udalosti nevychádzajú v môj prospech. Napriek tomu to nesmiem vzdať. Ešte nie. Po tom, čo ma ujo Li zradil, keď ma nechal v štiche, aby sa mi úlohu nepodarilo splniť, uvedomila som si, že ma, naopak, nič nezastaví. Musím to proroctvo naplniť. Musím vytrhnúť svet z rúk hŕstky elitárov a darovať ho mladým ľuďom.

Mayovia to volajú pád sedmičky Macaw, čo bol márnomyseľný a zradný vládca. Ja to volám pád *Fraternitasu*, čiže Tieňovej vlády. Nech už je to tak či onak, ak sa niečo čoskoro nestane, sme odsúdení na zánik.



1. KAPITOLA

Niekedy stačí, ak človek na nejakom mieste určitý čas nie je a potom ho konečne začne pokladať za svoj domov. Prv než som odišla na Veľkonočný ostrov, bolo mojím skutočným domovom iba San Francisco. Keď som sa teraz bezpečne vrátila do Škótska, dokážem sa už aj na hrad Breidablik pozeráť ako na svoj domov. Ten fakt ma veľmi upokojuje najmä vzhľadom na to, že náš starý dom už neexistuje. *Zhorel do tla.*

Úmyselne si túto informáciu nepripúšťam. Nechcem vidieť obraz skazy, nechcem si prezeráť staré fotky s obhorenými rožtekmi, nechcem vyhrabávať vodou nasiaknuté plyšové hračky, špinavé od popola, alebo vdychovať pach spálených a roztavených vecí. Uvedomujem si, že strata niečoho takého materiálneho, ako je na príklad dom, by nemala byť prekážkou pri uskutočňovaní veľkého plánu, ale viem, že keby som to videla, bolo by mi hrozne. Vnímam to teda ako niečo abstraktné, ako niečo, čo sa mohlo stať nejakému vzdialenému príbuznému alebo mne v inej dimenzii tej čudnej strunovej teórie.

Preto nemienim ísť s našimi do San Francisca. Chystajú sa tam odletieť, aby vyriešili ten problém. Až sa to pre mňa stane reálnou možnosťou, prevezmem plnú zodpovednosť, no teraz to prasto

nedokážem. Nedokážem to, ak sa odo mňa zároveň očakáva, že budem naďalej pomáhať naplniť to proroctvo.

Naši to chápú. Myslím si, že keby to *nemuseli* riešiť, tiež by to radšej považovali za niečo abstraktné. Musia tam však ísť splniť požiadavku poisťovne. Musia sa prehrabávať v mokrých obhorených zvyškoch toho, čo bolo našim životom. Odchod si naplánovali len niekoľko hodín po mojom návrate na Breidablik.

Prebudiť sa vo svojej obrovskej posteli na ostrove Huracan po toľkých nociach strávených na čudných miestach – na podlahe skladu, v lietadlách, vo vlakoch a dokonca vo Vimāne – je božský pocit. Večer som dvere aj okenice zavrela na závoru, zatiahla červené zamatové závesy okolo postele a obložila sa štyrmi vankúšmi, aby som si vytvorila bezpečné hniezdočko. Musela som spať poriadne tvrdo, lebo hodiny ukazujú, že som prespala jedenásť hodín, a som v tej istej polohe, v akej som zaspala.

Keď otvorím oči, nie som si istá ničím. Môj život sa zaostruje ako zemeguľa na Google Earth – ten veľký obraz je spočiatku rozmazaný a bezfarebný, ale ako ho objektívom postupne približujem, vynárajú sa z neho rozličné veci. V mojom prípade to síce nie je lístie na stromoch a názvy ulíc, no cítim, ako ma bolí celé telo, a uvedomujem si, že už nič nebude také ako predtým.

Zídem do kuchyne na raňajky – hoci vzhľadom na to, koľko je hodín, je to vlastne obed – a zisťujem, že rodičia už sú pobalení a pripravení na odchod.

„Práve som ťa chcela ísť zobudiť, Caity,“ povie mama a položí pred o mňa grilovaný sendvič so slaninou. „Musíme sa poponáhlať, aby sme stihli trajekt. Pôjdeš nás odprevadiť?“

„Pravdaže,“ prikývnem s predstieraným nadšením, lebo radšej by som zostala doma. Niežeby som ich nechcela ísť odprevadiť, ale vidieť svojich rodičov odplávať je akosi oveľa smutnejšie, než vidieť ich odchádzať autom.

Všetci traja sedíme na zadných sedadlách landrovera, Thomas, pravdaže, zaujme miesto vpredu. Oco ma objíma okolo pliec, mama mi položí ruku na stehno. Ešte som doma len niekoľko hodín a už sa musíme znova rozlúčiť. Mám z toho zovreté hrdlo a sucho v ústach.

Usilujem sa zapamätať si dojem z tej chvíle: z obidvoch strán ma hrejú ich telá. Počujem ich hlasy. Cítim mamin parfum Cristalle aj ocov čajovníkový šampón. Vnímam a ukladám si do pamäti ten úžasný pocit, že sme spolu.

Moja budúcnosť sa začína javiť ako séria lúčení, na ktoré nie som pripravená.

Usilujem sa to prekonať, kým nie sú rodičia na palube. No keď potom trajekt zamieri na otvorené more, ktorého voda je čierna a studená, hoci je už takmer poludnie, nevládzem svoje pocity ovládnuť.

Nasadím si slnečné okuliare a skloním hlavu. Márne dúfam, že takto sa mi podarí zamaskovať pred Thomasom svoj smútok.

„Caity, viem, že je ťažké lúčiť sa, ale neboj sa, nič sa im nestane,“ upokojuje ma Thomas a chytí ma okolo pliec.

Thomas je asi jediný, ku komu môžem byť celkom úprimná. Jediný, pred kým sa nemusím na nič hrať. Jediný, kto pozná celý ten príbeh.

„Ja len...“

„Viem, dievčatko,“ preruší ma. „Nemáš to ľahké v tom kolotoči, však?“

„Až do tohto leta bol život fajn. Síce nudný, ale fajn,“ zasmrkám. „Toto miesto však všetko zmenilo.“

„To, čo sa teraz deje, sa pripravovalo celé tisícročia.“ Thomas ma obráti k sebe. „Myslím, že budeš musieť vydržať, ísť ďalej, dokázať to.“

„Viem,“ odvetím. „Zvládnem to.“

A zvládnem. Naspäť na Breidablik už ideme mlčky. Spomeniem si, čo je v stávke v našej budúcnosti aj aké zverstvá v minulosti *Fraternitas* napáchal a moje problémy mi začínajú pripadať malicherné.

Len čo sa vrátíme, idem do kuchyne po Pána Papierika. Objíma ma okolo krku a pevne ma drží. Keď som bola na Veľkonočnom ostrove, chýbal mi tak veľmi, že mi to doslova trhalo srdce, a preto sa rozhodnem, že odteraz ho budem všade brať so sebou.

Vtom si všimnem, že ku mne kráča pani Findlayová s košíkom plným veľkých papierových obálok. „Toto prišlo, kým si bola preč.“

Vidím ozdobné znaky nad adresami odosielateľov, ktoré môžu znamenať iba jedno: internátne školy. Mama si očividne nedala pokoj, hoci som si myslela, že táto téma je už zažehnaná. Vyvrátim oči dohora a vezmem košík.

„Čo Alex, je tu?“ spýtam sa akoby mimochodom. Keďže som odletela z Veľkonočného ostrova prv než on a dostala sa do Škótska oveľa rýchlejšie, pochybujem, že sa vráti skôr ako dnes popoludní, pravdepodobne to bude až zajtra.

„Je s jedným kamarátom na rybách pri mori, ale už čoskoro by sa mal vrátiť. Jeho mama ho prihlásila na brigádu k starému Cormagovi. Je to mäsiar, čo práve prerába obchod a potrebuje niekoho, kto by mu pomáhal.“

Snažím sa nevyzerať sklamane. „Aha. To tam bude celé leto?“

„Nie, asi len štrnásť dní. Keďže vaši odišli riešiť tú... situáciu a niekoľko týždňov tu nechcú mať nijakých hostí, mohol vziať inú prácu.“

„To je jasné,“ poviem, hoci som hrozne smutná.

„Ak chceš, môžem ho pozvať na večeru, keď sa vráti,“ navrhne.

Rozhodnem sa, že tentoraz sa *nebudem* tváriť, že mi na tom nezáleží. „Určite,“ vyhrknem horlivo. „To by bolo super.“